

Subjekti, persoonallisuus, alkoholin käyttö

Klaus Weckroth

Tässä tarkastelussa on pyritty vastaamaan kysymykseen, mikä merkitys alkoholin käytöllä on yksilön kehityksessä subjektiksi ja persoonallisuudeksi. Subjektilla tarkoitetaan tässä ihmistä aktiivisena omien elämäntapahtumien tuottajana ja hallitsijana, persoonallisuudella ihmistä osana sosiaalista subjektiä.

Subjektista persoonallisuudeksi...

Kehittyminen subjektiksi merkitsee aina ihmisen kehityksen johonkin historialliseen vaiheeseen liittyvien todellisuuden tapahtumien hallitsemiskeinojen omaksumista. 1980-luvun Suomessa se merkitsee esimerkiksi kirjoittamisen, lukemisen, auton ajamisen, nauhurin käytön oppimista. Jossakin aikaisemmassa kulttuurissa se on merkinnyt nahan parkitsemisen, ansojen kokemisen ja loitsujen lukemisen oppimista. Siksi voidaan sanoa, että ”yhteiskunta tuottaa niiden yksilöiden toiminnan, jotka sen muodostavat” (Leontjev 1977, 78). Tämä sosiaalinen todellisuus ei ole mikään ulkoinen pakko, johon jokaisen yksilön tulisi sopeutua tai ”sosiaalistua”. Se on subjektiksi kehittymisen välttämättömiä rakennusaineita siksi, että ihmisen kohdalla lajikokemus tallentuu geenien sijasta tuottavan toiminnan tuloksena muuttuneeseen todellisuuteen. Siksi tämän lajikokemuksen omaksuminen on *tehtävä*, joka jokaisen yksilön on suoritettava tullakseen ihmiseksi sanan psykologisessa merkityksessä (ks. Leontjev 1975, 231). Olemassa olevien esineiden ja asioiden käyttötarkoitusten omaksumisen kautta *ihimillinen kokemus* muuttuu yksilölliseksi kokemukseksi.

Subjektin toiminta-arsenaalin kasvaessa in-

Artikkeli perustuu kirjoittajan lisensiaatintutkielmaan Ajatuksia ihmisen toiminnasta ja sen tutkimisesta. Sosiologian ja sosiaalipsykologian laitos. Tampereen yliopisto 1983.

himillisen kokemuksen omaksumisprosessissa kysymys tämän toiminta-arsenaalin *sosiaalisista yhteyksistä* tulee ennemmin tai myöhemmin ajankohtaiseksi. Osattavien asioiden suuri määrä merkitsee sitä, että ne on asetettava tavalla tai toisella tärkeysjärjestykseen. Näin on tehtävä jo siksi, ettei kaiken tekemiseen ole aikaa. Perussy tähän muutokseen on kuitenkin se, että toiminnot voidaan selittää toisiltaan ainoastaan tiettyyn rajaan saakka. Ihminen voi ostaa kirjan kaupasta lukeakseen sen, lukea sen suorittaakseen jonkin tutkinnon, suorittaa tutkinnon saadakseen työpaikan, mutta miksi hän tekee työtä 30 tai 40 vuotta elämänsä ajan?

Psykologisen kehityksen kannalta on siten tärkeää, että jokin kytkee toiminnot merkitykselliseksi kokonaisuudeksi.

Jotta jokin tekeminen voisi tarjota selityksen subjektin muille tekemisille, sen täytyy itse olla eräässä mielessä selittämätöntä. Jos toiminnan psykologinen selitys on sen kohteessa, ei tällä *perustoiminnalla* voi olla kohdetta, joka voitaisiin saavuttaa. Sen saavuttaminen merkitsisi subjektin jäämistä tyhjän päälle, hän olisi jo ”perillä”.

”Maantie — sehän oli jotakin loputtoman pitkää, jonka päätä ei näkynyt — aivan kuin ihmiselämä, aivan kuin ihmisen harhakuvitelma. Maantiessä on aatetta, mutta mitä järkeä on kyytihevosiissa? Kyytihevosiin aate päättyy.” (F. Dostojevski)

Tällöin tämän peruskohteen täytyy löytyä tavallaan yksilön oman elämän ulkopuolelta. Tämä on mahdollista siten, että subjekti tulee osaksi *sosiaalista* subjektiä, ”minä” muuttuu ”meiksi”.

”Mutta sitä selvemmin minä muistan tunnelman, miten hän katsoi veden yli ja miten itsestäänselvä hänen äänensävyinsä oli, miten luonnollisesti hän kertoi kansansa historiaa. Minä kuuntelin kiihkeästi ja nälkäisesti, etsin aukkoa, josta voisin ryömiä sisään ja tulla osaksi hänen kertomustaan, tulla

osaksi sanaa Me — sitä sanaa, joka silloin oli tärkein ja syvin kaikista sanoista.” (A. Jalava)

Jos yksilön toiminnan motiivi on sen kohde, on sosiaalisen toiminnan motiivi *yhteinen kohde*. Konkreettисessa yhteistoiminnassa päämäärä kytkee yksittäiset tekemiset ja sitä kautta yksittäiset tekijät yhdeksi merkitykselliseksi kokonaisuudeksi.

...turvallisessa valtiossa

Subjektin muuttuminen persoonallisuudeksi on psykologinen välttämättömyys. Kysymys on nyt siitä, missä määrin vallitsevat yhteiskunnallis-historialliset olosuhteet mahdollistavat tämän välttämättömyyden toteutumisen.

Subjektin ja persoonallisuuden väliseen suhteeseen liittyen voidaan väittää, että työyhteiskunnassa enemmän tai vähemmän polttavina esiintyvät ns. vieraantumisongelmat erilaisine heijastusvaikutuksineen (esim. nuorisorikollisuus, alkoholismi, psyykkiset häiriöt, kiihkouskonnollisuus) ovat viime kädessä seurausta siitä, ettei yhteiskunnallisissa tapahtumissa ole mitään järkeä, ideaa, jonka yksittäinen ihminen voisi mieltää paitsi yhteisön tavoitteeksi myös oman toimintansa lähtökohdaksi. Kapitalistiselle tavaratuotannolle perustuva maailmanjärjestelmä on jäämässä psykologisesta kehityksestä jälkeen, koska yhteiskunnalliset tapahtumat yhä edelleen ovat ihmisen subjektiivisen kontrollin ulkopuolella. *Yksittäisen subjektin on vaikea mieltää itsensä osana sosiaalista subjektia, koska mitään tällaista ei yhteiskunnallisella tasolla ole olemassa.*

Tämä on tärkeätä huomata, koska suhteellisen usein on esitetty ajatus, jonka mukaan erilaiset psykologisen tason ongelmat olisivat seuraus esimerkiksi siitä, ettei yksilö enää pysy mukana kiihtyvässä teknistymisessä, tai siitä, että tämä ”jälkitekollinen yhteiskunta” pirstoo ihmisen elämän osiin, mikä puolestaan vaikeuttaa ”inhimillisten perustarpeiden” tyydyttämistä (tästä ks. esim. Holmberg 1983, 200). Todellisuudessa yhteiskunta ei aseta yksilöille liian suuria vaan pikemminkin *liian pieniä vaatimuksia*. Kärjistäen sanottuna ihmisiltä edellytetään ainoastaan sitä, että he pitävät huolta työvoimansa uusintamisesta (eli pysyvät terveinä ja kasvattavat lapsia). Ihmisen kehitykseen subjektina ei kiinnitetä huomiota. Ihmiset

tekevät yksitoikkoista työtä psyykkisen kehityksen kannalta haitallisessa kolmivuorotahdissa saastuvassa ja sodan uhkaamassa maailmassa. Pakollinen kaikille annettava koulutus ei kovinkaan paljon herätä kiinnostusta oman elämän hallintaa koskeviin asioihin: ihmiset haluavat raskaan työpäivän jälkeen vain rentoutua, eivät osallistua. Lopulta yksittäisen ihmisen subjektiivista olemassaoloa kaventavat ne loputtomat säännöt, jotka tässä turvavaltiossa on tehty ihmisten ”omaksi parhaaksi”: jokaisen on rangaistuksen uhalla käytettävä ajovaloja keskellä päivää, pidettävä turvavöitä, juotava valmiiksi kloorattua vettä, käytävä säännöllisesti terveystarkastuksissa jne. Yksittäinen ihminen on näiden massiivisten rajoitteiden edessä kuin pikkulapsi sen aikuisen edessä, joka aina tietää lasta itseään paremmin, mikä on hänen ”omaksi parhaakseen”. Voimien ollessa rajoitetut ei ehkä löydy muuta keinoa uhmata tätä ”hyvän hirmuvaltaa” (G. H. von Wright) kuin olla vähät välittämättä tästä ”omasta parhaastaan”.

Alkoholi ja sadetanssi

Koska sosiaalista yhteyttä ei siten ole olemassa jonakin sellaisena, jonka yksilö voisi *tiedostaa*, se jää asiaksi, joka yksilön tai yksilöiden muodostaman ryhmän täytyy jollakin tavoin rakentaa. Koska yksittäiset subjektit ovat juuri subjekteina ”ei-subjektiivista” yhteiskunnallista todellisuutta edellä, tämä rakennustyö onnistuu. ”Me” löytyy jostakin — oli se jokin sitten ”perhe”, ”suomalaisuus”, ”helluntailaisuus” tai ”juoppous”.

Todellisen toiminnallisen yhteyden puuttessa ”meidän” luominen on suhteellisen hankalaa. Tästä syystä yhteiskunnallisen kehityksen nykyisessä vaiheessa ihminen tarvitsee erilaisia apuvälineitä sosiaalisten suhteiden luomisessa ja ylläpitämisessä (vähän samalla tavoin kuin ihminen on aikanaan tarvinnut konkreettisia apuvälineitä muistitoimintansa ohjaamiseen). Yksi tällainen *sosiaalisen vuorovaikutuksen apuväline on alkoholi*.

Se, ettei kyse todellakaan ole ihmisen ja luonnon väliseen suhteeseen (oli sitten kyse ympäröivästä todellisuudesta tai ihmisen omasta ”luonnosta”, hänen biologisista ominaisuuksistaan) vaan ihmisten välisiin suhteisiin

siin liittyvästä asiasta, käy ilmi seuraavasta.

Inhimillisessä kehityksessä kyse on tunnetusti todellisuuden muuttamisesta paremmin vastaamaan ihmisen tarpeita. Ollakseen pohjoisnavalla ihmisen ei tarvitse kasvattaa itselleen turkkia, hän rakentaa vaatteet ja lämmitettävän talon. Yleisesti ottaen kaikki todellisuuden hallitsemisessa käytetyt keinot ovat kehittyneet yhä tarkoituksenmukaisemmiksi. Ihminen ei tiettävästi enää sytytä tulta hankamalla kahta puukeppiä yhteen tai paranna sairauksia lukemalla loitsuja.

Jos ihmisellä todella olisi tarve ”hallita omia tunteuksiaan”, olla silloin tällöin ”toisessa todellisuudessa” (Virtanen 1982, 10), olisi oletettavissa, että myös nämä oman ”luonnon” hallitsemisessa käytetyt välineet olisivat kehittyneet tähän tehtävään yhä paremmin ja paremmin sopiviksi. Näin ei kuitenkaan ole käynyt. ”Ahdistuksen lievittämiskeinoiksi” nimitetään erilaisia aineita ilmeisen *satunnaisesti*. Alkoholi on yhtenä päivänä lailla ankarasti kielletty myrkkyy, seuraavana päivänä (muutoksen nopeudesta ks. Beauchamp 1980, 11) yleisesti hyväksytty stressin lievittämiskeino. Monet lailla ankarasti kielletyt huumausaineet olisivat ahdistuksen poistamiseen tarkoituksenmukaisempia kuin alkoholi: ”farmakologiselta kannalta nykyisessä huumausainepolitiikassa ei ole mitään järkeä” (Reasons & Perdue 1981, 490).

Miten alkoholi tekee arjesta juhlan? Kyse on fysiologisilta vaikutuksiltaan nukuttavasta aineesta, jolloin sen pitäminen juhlien piristysruiskeena vaatii sen vaikutusten mittavaa väärintulkintaa: tarvitaan kokonainen kulttuuristen merkitysten järjestelmä ylläpitämään illuusiota alkoholin tunnelmaa kohottavasta vaikutuksesta.

Alkoholin sopiminen harvinaisen huonosti näihin tehtäviin, joita sillä on kuviteltu ihmisen kehityksessä olevan, osoittaa, etteivät kyseiset tehtävät voi selittää alkoholin käytön syntymistä ja kehittymistä.

Koska sillä, mitä alkoholi saa aikaan ihmisen omassa päässä (tai yleensä omassa ”luonossa”), ei näytä olevan niin väliä, täytyy sen todellisen tehtävän liittyä siihen, mitä se saa aikaan *muissa ihmisissä*. Alkoholin käyttö on kuin nykyajan sadetanssi: kyse on jokseenkin huonosta keinosta tehdä sadetta, mutta harvinaisen hyvältä keinosta kiinnittää muiden ih-

misten huomio esimerkiksi siihen, että itseltä on vesi lopussa. Alkoholi on harvinaisen huono rentoutumisen tai ahdistuksen poistamisen väline, mutta tarpeellinen sosiaalisen vuorovaikutuksen ”keppihevonen”.

Voiko juoda juodakseen?

”Elämänjanoaan hän luuli janoksi, ja joi viiniä.”
(A. Tšehov)

Tällaisena sosiaalisen vuorovaikutuksen apuvälineenä alkoholi voi helposti muodostua yksilön ja yhteisön väliseksi psykologiseksi siteeksi. Sen käyttämisestä tulee yksilön perustoiminta.

Alkoholin käytön näkeminen potentiaalisena dominoivana toimintana muuttaa kysymyksen ns. alkoholismista kokonaan toisenlaiseksi.

Psykologiselta kannalta kehittyminen alkoholistiksi merkitsee viime kädessä sitä, että alkoholin käyttö alkaa olla toiminnan järjestelmässä asemassa, jossa se selittää subjektin muita tekemisiä. Kun ihminen yleensä juo realisoidakseen jotakin toiminnallista tavoitetta (eli käyttää alkoholia lievittääkseen ahdistustaan, rentoutuakseen, jaksaa taas viikon tehdä töitä, minän suojelumekanismina, juhliakseen), on alkoholin käyttö alkoholistin ”maantie”, toiminta, jonka päättä ei ole näkyvissä ja jota ei tarvitse selittää tai motivoida. Alkoholisti tekee työtä, seurustelee, kestää ahdistavia tilanteita *juodakseen*.

”Kyllä sitä jotain täytyy olla, että viittii touhuta. Se on mun uskontoni toi viina. Voi ees koko viikon funtsia, montako pulloa palkalla saa, voi odottaa jotakin. Paras hetki on se, kun on avaamaton pullo kädessä ja kaikki on vielä edessä.” (X)

Tärkeintä on se, että jokin jatkuu.¹ Tämä

¹ Alkoholistin alkoholin käytön tämä puoli ilmenee esimerkiksi Matti Virtasen (1982, 64–65) esittelemässä, Jyrki Juurmaan ja Eeva-Liisa Tiihosen suorittamassa tutkimuksessa.

Tässä tutkimuksessa koehenkilön piti vastata kysymykseen: ”Jos olet juonut 4–5 grogia, mitä ajattele.”

Kun ”tavallisten ihmisten” vastaukset olivat varsin monenlaisia, vastanneista alkoholisteista jokainen ”kertoi ajattelevansa lähinnä sitä, että viinaa pitää saada lisää, että se ei saa loppua, että on turvattava sen saanti”.

jatkumisen välttämättömyys ei vain heijasta viinanhimoa vaan yksinkertaisesti ”elämähimoa”.

Tärkeätä on, että tältä kannalta ”alkoholismien” muodostumisen perusedellytys on se, *ettei alkoholin käytölle ole enää olemassa psykologista selitystä*. Noidankehä, jossa juomisen syy on juominen, murtuu ainoastaan siirryttäessä subjektin tasolta persoonallisuuden tasolle ja psykologisen selittämisen tasolta sosiaalipsykologisen selittämisen tasolle. Siksi yritykset löytää kaikkia alkoholisteja yhdistävät psykologiset tai biologiset ominaisuudet ovat järjestään epäonnistuneet.

Itse alkoholin käyttö ei tämän prosessin kulessa muutu miksikään laadullisesti uudeksi asiaksi, ”alkoholismiksi”, joka olisi jotakin aivan muuta kuin ”normaalien ihmisten” ”sosiaalinen juominen”. Se, mikä muuttuu, on tämän toimintamuodon asema toiminnan järjestelmässä. Alkoholisoituminen on prosessi, jossa muut toiminnat vähitellen tippuvat alkoholin käytön rinnalta ”kilpailussa” perustoiminnan asemasta. Eräänlaisia merkkipaaluja ovat tällöin esimerkiksi työpaikan menettäminen tai avioero.

”73 mä tän tittelin sain, mutta erosta se oikeastaan vasta luisuun lähti. Emmä sillä, että se ero syy olisi. Tulihan sitä otettua ennenkin, mutta silloin piti sentään tienata niin, että sai perheen ruokittua.

Ei kai sillä muutenkaan mitään syytä ole. Kyllähän ne jotkut juo iloonsa ja jotkut suruunsa. Mä olen joskus ajatellut, että mä juon vähän niin kuin periaatteesta. Kun on pyörällä liikkeellä, sekun alkaa viinakaupan kohdalla lyödä tyhjää.” (X)

Juodun alkoholin määrällä ei mitenkään voida mitata sitä, onko yksilö alkoholisti vai ei. Suurikaan juotu määrä ei tee ihmisestä alkoholista sanan psykologisessa merkityksessä, jos muut tekemiset pysyvät hierarkisesti korkeammassa asemassa. Toisaalta voi olla alkoholisti, vaikka joisi todella vain ”kaksi pulloa keskiolutta” päivässä. Ratkaiseva merkitys on sillä, kuinka pitkälle elämä pyörii alkoholin ympärillä.

Alkoholin käyttö perustoimintana

Usein on ns. alkoholisteista todettu, että heille asiat vain niin sanotusti tapahtuvat eikä heillä itsellään ole niissä osaa eikä arpaa. On

han alkoholistisen juomisen peruspiirrekin juuri juomisen kontrolloimattomuus. Samalla mainataan ”hoitomotivaation” heikkoutta, alkoholistien haluttomuutta ottaa oman elämän ohjat käsiinsä. ”Alkoholi on vienyt elämän hallinnan, liuottanut elämästä aktiivisuuden ja tavoitteellisuuden” (Virtanen 1982, 66; ks. myös esim. Gorad & al. 1971, 657; Halonen 1979, 209).

Persoonallisuuden ja subjektin välisen suhteen kannalta kyse ei välttämättä suinkaan ole alkoholin aikaansaamasta asiasta. Tämä on vain yksi tapa ”uhrata” subjektiviteetti persoonallisuuden hyväksi, minkä tekee mahdolliseksi persoonallisen kehityksen hierarkisesti korkeampi asema subjektiiviseen kehitykseen nähden. Samoin kuin ihminen voi ”itsenäisen halun” vuoksi hyvinkin vaarantaa biologisen olemassaolonsa, ihminen voi sosiaalisen merkityksellisyytensä vuoksi hyvinkin vaarantaa tämän itsenäisen halun. Jos menettämällä kontrollin oman toimintansa suhteen (oli sitten kyse alkoholin käytöstä, hulluksi tulemisesta, rikoksien tekemisestä tai rakastumisesta) tulee Joksikin ja tämä on ainoa käytettävissä oleva tapa, tämä kontrolli menetetään. Äärimmäisessä tapauksessa yksilö yksinkertaisesti heittäytyy ”kohtalon” vietäväksi: ”tapahtukoon sinun tahtosi...”.

Alkoholi on asia, johon esimerkiksi 1980-luvun Suomessa törmää lähes paikassa kuin paikassa. Samalla siihen kytkeytyvät myytit, uskomukset, normit, lait ym. tekevät siitä keskeisen osan aikuistumisprosessia. Toisaalta on olemassa massiivinen alkoholistien hoitojärjestelmä, joka huolehtii yksilön asioista tämän puolesta (kukapa esimerkiksi osaisi huolehtia sairausvakuutusasioistaan; vrt. Temper 1972, 188). Ihme olisi, jos tällaisessa touhussa ihmisistä ei kehittyisi alkoholisteja.

”Sosiaalisessa juomisessa hänestä tulee ’miesten mies’ ja ’yksi miehistä’. Jos juominen jatkuu, hän lopulta antaa kysymykseen ’kuka minä olen’ vastaukseksi ’minä olen alkoholisti’. Nyt hänellä on määrätty rooli, määrätty merkitys.” (Levy 1958, 656)

Erityisen selvästi alkoholin käytön tämä funktio tulee esille AA-kerhojen toiminnassa (joka uskonnon ohella on harvoja edes joskus toimivia ”parannuskeinoja”). Perusajatus on se, että jotkut ihmiset ovat alkoholisteja riippu-

HeSa 2.10.1983

© KFS/Distr. by Bull's

matta siitä, juovatko he sillä hetkellä viinaa vai eivät. Tästä syystä *alkoholista erossa pysyminen* tulee heidän *elämäntehtäväkseen*. Osoitus yksittäisten ihmisten ylivoimaisuudesta tukahdutetaan yhteiskuntaan nähden on tämä tapa tehdä muiden mahdollisuuksien puuttuessa *mitäntekemättömyydestä* keskeinen saavutus. Jokainen alkoholisti voi olla päiväänsä tyytyväinen, jos on kyennyt olemaan sen ryyppäämättä.¹

Harald Hirmuiset

Jos alkoholistinen persoonallisuus ymmärretään näin, käsite "alkoholisti" jo määrittää ilmiön tyhjentävästi. Ainoa ero alkoholistien ja muiden persoonallisuuden muotojen välillä on siinä, että edellisessä tapauksessa elämää hallitsee alkoholin käyttö ja jälkimmäisessä ta-

pauksessa jokin muu toiminta. Näin ollen kun tutkitaan "alkoholistista persoonallisuutta", tutkitaan *kaikkia* persoonallisuuksia ja mitä tahansa persoonallisuutta. Perusta ja dynamiikka on sama. Yksilön persoonallisuus heijastaa sen sosiaalisen todellisuuden, jossa hän elää, sen hänelle tarjoamia ja mahdollistamia tulevaisuudennäkymiä. Siksi *alkoholismien selitys ei ole yksilön aikaisemmassa kehityshistoriassa* vaan tavallaan *edessäpäin*, niissä vähemmän houkuttelevissa tapahtumissa, jotka subjektia odottavat, tai siinä tapahtumattomuudessa, joka edessä odottaa (ks. sarjakuva). Koska tässä ei enää tutkita yksittäisiä ihmisiä vaan yleisiä psykologisia ja niiden taustalta löytyviä sosiaalisia "painovoimalakeja", vastaus alkoholismien ongelmaan ei löydy alkoholistien haastatteluisista ja elämäntarinoista. Yhtä paljon tietoa alkoholisoitumisesta ja sen syistä voi saada tutkimalla ihmistä, joka ei koskaan elämässään ole nauttinut pisaraakaan alkoholia. X voi olla kuka tahansa.

¹Gontšarov on Oblomov-teoksessaan tehnyt mitäntekemättömyydestä ihmisen potentiaalisen perustoiminnan.

- Beauchamp, D.: Beyond alcoholism. Temple University Press, Philadelphia 1980
- Dostojevski, F.: Riivaajat (1872)
- Gontšarov, I.: Oblomov (1859)
- Gorad, S. & McCourt, W. & Cobb, J.: A communications approach to alcoholism. *Quart. J. Stud. Alc.* 32 (1971): 3, 651—668
- Halonen, I.: Dynaamisia prosesseja ja luonnollisia voimia. *Alkoholipolitiikka* 44 (1979): 4, 205—211
- Holmberg, N.: Mitä päihdehuolto hoitaa II. *Alkoholipolitiikka* 48 (1983): 4, 198—207
- Jalava, A.: *Asfalttikukka*. WSOY, Porvoo 1981
- Leontjev, A.: Probleme der Entwicklung des Psychischen. *Volk und Wissen*, Berlin 1975
- Leontjev, A.: Toiminta, tietoisuus, persoonalli-

suus. *Kansankulttuuri*, Helsinki 1977

- Levy, R.: The psychodynamic functions of alcohol. *Quart. J. Stud. Alc.* 19 (1958): 4, 649—659
- Reasons, C. & Perdue, W.: The ideology of social problems. Alfred Publishing Co., Sherman Oaks 1981
- Temper, M.: Dependency in alcoholics: a sociological view. *Quart. J. Stud. Alc.* 33 (1972): 1, 186—190
- Tšehov, A.: *Muistikirjasta*. Otava, Keuruu 1979
- Weckroth, K.: Ajatuksia ihmisen toiminnasta ja sen tutkimisesta. *Sosiaalipsykologian lisensiaatintutkielma. Sosiologian ja sosiaalipsykologian laitos. Tampereen yliopisto* 1983
- Virtanen, M.: *Änkyrä, tuiske, huppeli: muuttuva suomalainen humala*. WSOY, Porvoo 1982
- Wright, G. von: *Ajatus, aate, julistus*.

English Summary

Klaus Weckroth: Subjekti, persoonallisuus, alkoholin käyttö (The Subject, Personality and Drinking)

The development of an individual person into a psychological entity, a subject in control of his own life, calls for the adoption of a variety of activities. The individual learns to eat with a spoon, to sit in a chair, to walk, and to drink liquor.

The development of a personality means organizing these activities in a complex hierarchical system. Activities start explaining one another: a person drinks in order to have the courage to approach other people, walks in order to keep up his health. Since activities can be explained by each other only up to a point — a person takes exercise and relaxes

during weekends in order to have the energy to go to work on Monday morning, works in order to make money, but why does he work for 40 years of his life? — the core of this system is some activity which links up the subject with his social environment. At this point, the explanatory basis becomes social rather than psychological.

One such potential core activity is drinking. The alcoholic no longer drinks in order to alleviate his anxiety and stress or to have the courage to be with others; he endures anxiety and meets other people in order to drink. Drink (either drinking or abstinence) is his purpose in life; it marks his whole life and makes him one of 'us drunks'.

Alkoholipolitiikka Vol. 49: 57—62, 1984